

**DE FANTASTISCHE REIS
VAN EEN EEND, EEN GEIT
EN EEN HAAN**

Petra Louise Muris

HOOFDSTUK 1

De fantastische reis van een eend, een geit en een haan.

Geschreven en geïllustreerd door PetraLouise Muris

Lees of voorleesverhaal voor kinderen rond acht jaar en ouder.

Dit boek is wereldwijd auteursrechtelijk beschermd.

Bladzij

Hoofdstuk

3	intro	Hoe het begon.
4	1	Koning Lodewijk de 16 ^e
7	2	De markies en meneer de Rozier.
10	3	De haan bedelt bij de markies.
13	4	De koningin lijkt op een lekker schuimpje.
17	5	De markies heeft platvoeten.
20	6	In de luchtballon.
25	7	De haan vertelt een nieuw leugentje.

INTRO HOE HET BEGON.

Heel lang geleden, in het jaar 17 honderd 83 steeg een papieren luchtballon hoog in de lucht.

Het was een prachtige ballon met goudverf versierd.

Onder de ballon hing een gondel versierd met linten en strikken.

Dat was de mand, waarin een eend een geit en een haan reisden.

Die reis duurde maar acht minuten maar voor de dieren leek het een eeuwigheid.

Het was daarom geen wonder dat de dieren vonden dat zij een groot avontuur hadden meegemaakt.

Maar zoals het meestal gaat worden avonturen vaak overdreven. Zodra de ballon op een weiland landde vertelden de dieren over hun lange luchtreis en al gauw werden zij beroemd.

De verhalen over hun avonturen bereikten Koning Lodewijk de 16^e, die de dieren uitnodigde voor een maaltijd.

HOOFDSTUK 1

KONING LODEWIJK DE 16^e

Het is heerlijk buiten, het een heerlijke lentedag.
De dieren hebben een goed humeur omdat zon schijnt.
Het is warm en overal groeien bonte bloemetjes.
Als zij naar het paleis van hun koning wandelen, snuiven zij
onderweg de geur op van de lente.

De paleiswachten deinzen opzij als de dieren bij het paleis
aankomen.

Lakeien haasten zich om de dieren naar de vertrekken van de
koning te brengen.

De koning is benieuwd naar de dieren, daarom zit hij al aan de
feestelijk gedekte tafel.

‘Eet eerst,’ zegt de koning: ‘daarna vertellen jullie maar al
jullie avonturen.’

Terwijl hij eet, kijkt hij naar de gulzig etende dieren.

‘Hebben jullie zo’n honger, dat jullie zowat mijn tafel opeten?’
lacht hij.

Hij ziet wel dat de dieren geen manieren hebben omdat zij over
de tafel lopen en gulzig hompen brood naar binnen werken.

De koning legt zijn bestek neer en kucht.

Meteen snellen de lakeien naar de tafel om die af te ruimen.

Zij nemen ook de borden van de dieren mee die niet eens
genoeg gegeten hebben.

De eend hapt vals naar de bediende, die zijn bord weghaalt.

De koning lacht als hij dat ziet, hij zegt: ‘eend, hoe is het om hoog
door de lucht te vliegen?’

De eend die zelf vaak nog hoger dan een luchtballon vliegt zegt:
‘ongelooflijk, ik kon de hele wereld overzien.

Kwak, ik zag landen nog groter en mooier dan hier.’

Tja, de eend houdt van grote verhalen.

De koning ziet in zijn verbeelding een heleboel ballonnen waarin
zijn soldaten klaar zijn om die landen te veroveren.

Hij grinnikt: 'als er landen mooier en groter zijn dan dit land dan

wil ik die graag erbij hebben. Dan kijkt hij naar de haan die op de tafel naar etensresten zoekt.

'Haan met jouw gouden veren, wat kun jij mij vertellen? Wat heb jij gezien?'

'Een heleboel goud!' antwoordt de haan enthousiast: 'wij vlogen met onze ballon langs al dat goud dat zo glansde dat mijn vleugels en mijn pluimenstaart die gloed overnam.'

Tja, de haan overdrijft graag, hij had alleen de zon gezien die zijn verenpak deed glanzen.

'Geweldig, jouw verenpak glanst mooi, dat kun je wel zien!' reageert de koning blij.

In zijn gedachten ziet hij bergen kleding met goud versierd.

'Wat geweldig allemaal! Vertel jij eens geit, zag jij ook mooie dingen?'

De geit die nog net op tijd wat groenten op de grond gegooit heeft mekkert: 'bè, 'ik zag, ik zag..., ' zij neemt eerst nog een flinke hap van het smakelijke brood en zegt met haar bek vol: 'ik zag, njam, njam, bè, ik zag lekkere radijsjes.'

Maar met een mond vol eten kun je niet praten, dan ben je niet te verstaan.

De koning hoort daarom iets heel anders.

‘Lekkere meisjes? Dansten zij?’ vraagt hij.

‘Bè- è- è, dansen? Hun groene loof danste in de wind.’

‘Jij bedoelt zeker,’ stelt de koning: ‘dat hun haren in de wind wapperde. Dat moet een leuk gezicht geweest zijn. Waren zij mooi?’

‘Natuurlijk bè- è- è, zij zijn altijd mooi!’ mekkert de geit met zijn bek vol groenten: ‘ik lust wel wat van die radijsjes, hier liggen alleen nog wortelen.’

‘Dus,’ denkt de koning: ‘in die andere landen wonen mooie meisjes. Dan zijn ze vast knapper dan de meisjes uit mijn land. Zijn zij nog knapper dan mijn Marie Antoinette?

(zeg: Ant wan nette)

Wat hebben jullie nog meer gezien?’ vraagt hij.

‘Kukeleku, gouden zaden,’ kakelt de haan: ‘akkers vol gouden zaden.’

De koning weet niet dat de haan het graan bedoeld dat op de akkers groeit.

‘Hoor ik het goed? Groeit er goud in die andere landen?

Goud zeg je? Ik wil ook zo’n ballon. Wat? Ik wil een heleboel luchtballonnen!’ roept hij enthousiast. (zeg entoe sie ast)

‘Hoe kom ik aan zo’n ballon? Wie heeft jullie ballon gemaakt?’

‘Bè- bè- bè, Sjaak en Jos.’ antwoordt de geit: ‘vandaag zijn wij komen lopen want het is een heerlijke lentedag!’

De ogen van de koning kijken gulzig.

‘Ik wil ballonnen kopen, maken zij er veel?’

‘Kwek, kwak,’ snaterd de eend: ‘naar ik weet, maken zij kleine ballonnetjes. Ach wat, kwak, kwak, zij hebben papier en bijenwas genoeg. Ik denk dat zij een veel grotere ballon kunnen maken, kwak. Misschien wel duizend!’

‘Geweldig! Zeg tegen die heren dat ik hen uitnodig.

Ik wil hier met eigen ogen zien hoe zo’n ballon eruitziet en hoe zo’n ballon vliegt. Ik zou mijzelf een vogel wanen zo hoog in de lucht. Maar dat durf ik niet, ha, ha, ik laat markies d’ Arlandes wel vliegen.’

HOOFDSTUK 2

DE MARKIES EN MENEER DE ROZIER.

Omdat de koning vindt dat hij met bijzondere dieren te maken heeft, stelt hij ze aan zijn vrouw Marie Antoinette voor.

De koningin aait de dieren en omdat zij van taarten houdt, laat zij de eettafel vol taarten zetten.

‘Smul er maar van,’ zegt zij: ‘vandaag is het feest.’

De nog hongerige dieren eten van elke taart tot hun buikjes pijn doen.

De geit heeft zich zo vol gegeten dat zij zelf wel een ballon lijkt. Zij springt met moeite van de tafel.

‘Bè, dan gaan wij maar,’ mekkert de geit: ‘dag koning, dank u voor de maaltijd, het eten was erg smakelijk.

Koningin, de taarten waren prima. Zulk lekkers kan er bij een geit wel in. Dank u, bè, dank u.’

‘Dank u wel!’ snatert de eend en de haan roept: ‘kukeleku!’

De koning mompelt: ‘ik hoop dat mijn nieuwe gasten niet over mijn tafel lopen en netjes kunnen eten.’

Maar de dieren horen dat niet meer, zingend verlaten zij het paleis en maken pret in het bos.

Als de dieren moe van het spelen zijn, vinden zij het tijd om naar Sjaak en Jos te gaan.

Hijgend bereiken zij het dorp en rennen de papierfabriek binnen.

Jos beschildert papier met gouden verf en Sjaak kijkt goedkeurend toe.

‘Bè Jos?’ mekkert de geit: ‘de koning vraagt of jullie naar het paleis komen, hij wil veel ballonnen kopen.

Jos kijkt op, hij zegt: ‘veel ballonnen? Dat is heerlijk!

Dan rolt het geld weer binnen. Sjaak, ga meteen aan het werk want de koning wil een heleboel ballonnetjes.

Is het voor een feest lief geitje? Het hof geeft vaak feesten.’

‘Bè- bè- bè, niet dat ik weet, maar jullie zijn wel uitgenodigd voor een maaltijd.’

De geit kijkt hoofdschuddend naar de slobberige vuile kleding van zijn bazen en zegt: 'zo kunnen jullie niet naar de koning. Zo verkopen jullie niets, bè.

Onze koning ziet er erg deftig en voornaam uit en jullie lijken wel op zwervers. Ik zorg wel voor mooie kleding.

Ga niet eerder naar het paleis dan dat jullie mooie kleding hebben. Bè- bè!

Jos grinnikt en Sjaak kan niet ophouden met lachen.

De beide mannen geloven de geit niet, zij maken al plannen om naar het paleis te gaan.

De geit huppelt de papierfabriek uit.

'Kom haan en eend we gaan de markies d' Arlandes een bezoekje brengen,' mekkert de geit: 'die weet nog niet dat hij moet gaan vliegen.'

'Ha, ha!' snatert de eend: 'kwak, dat kunnen mensen niet.'

'Bè- bè, toch wel, hij moet in een ballon vliegen, we gaan het hem zeggen. We halen meteen wat mooie deftige kleding voor Sjaak en Jos. Kom we hebben haast!'

De haan en de eend dreuntelen achter de geit aan naar de markies. Zij kloppen op de deur maar de bediende wil hen niet binnenlaten.

'Bè, laat ons erin,' mekkert de geit: 'de koning stuurt ons!'

De markies roept: 'wie staan daar voor de deur? Is er een bericht van de koning?'

'Er staan vieze beesten voor de deur meneer, moet ik ze binnenlaten?'

'Beesten? Nee, die moeten buiten blijven!'

'We komen met een bericht van de koning, kukeleku!'

De haan fladdert de salon van de markies binnen.

Omdat de bediende achter de haan aanholt, komen de geit en de eend ook binnen. Zij rennen naar de kamer waar de markies zijn boek leest.

'Wel, bè, wij komen kleding halen voor Jos en Sjaak van de papierfabriek. Zij mogen met de koning dineren.'

'Hebben zij dan zelf geen kleding?' reageert de markies.

'Zij hebben wel kleding, maar dat is alleen geschikt om er vuil werk mee te doen.' kakelt de haan.

'Kwak, kwak, het is versleten!' snatert de eend.

'Meneer de Rozier is hier, hij heeft wel wat voor jullie.

Mijn kleding geef ik liever niet omdat dat veel te deftig is voor gewone mensen.'

'Meneer de Rozier roept vanuit een stoel: 'ik heb genoeg, straks komt mijn bediende het brengen. Ha, ha, markies, ik ben toch geen gewoon mens? Ik ben toch ook van adel?

Is mijn kleding dan niet deftig genoeg?'

'Ach een grap, laat maar meneer de Rozier.'

De markies lacht alsof er een wasknijper op zijn neus zit.

'Geit,' zegt hij: 'vroeg de koning verder nog iets?'

'U moet in een luchtballon. Dat zegt de koning.

Meneer de Rozier moet ook, bè.' mekkert de geit.

'Lucht? Vliegen?' schrikt de markies: 'bedoelen jullie dat wij ons leven moeten wagen? Nee, dat willen wij niet!'

Toch wel, bè,' mekkert de geit: 'onze koning heeft dat besloten.'

'Kwak, kwak, kwak,' snatert de eend: 'hij durft het zelf niet.

Trouwens kwak, jullie weten zeker nog niet dat ik diamanten heb gezien, kwak. Diamanten die hoog in de lucht groeien. Als jullie die willen zien, moeten jullie wel in de luchtballon stappen.'

De eend vertelt weer een fantastisch verhaal, hij bedoelt geen diamanten maar de talloze sterren die aan de hemel glinsteren. De markies is verbaast.

'Meen jij dat nou? Diamanten? Groeien die ook in de lucht?

Rozier, hoor je dat? We gaan diamanten plukken.'

'De koning zal ze wel inpikken.' zucht meneer de Rozier.

De markies lacht: 'ha, ha, als jullie de koning zien, zeg hem dan dat wij klaar zijn om in die luchtballon te stappen.

Diamanten Rozier, we worden stinkend rijk!'

Meneer de Rozier schuift het gordijn opzij en kijkt naar de blauwe lucht. 'Dan moeten wij wel erg hoog,' jammert hij: 'ik hou niet van hoogtes. Ik word al misselijk als ik uit het raam naar het gras kijk.

Ach, ach, ik kan u wel vertellen dat ik erg bang ben.

Kunt u niet alleen? Die diamanten moeten toch naar de koning, die komt geld tekort.'

HOOFDSTUK 3

DE HAAN BEDELT BIJ DE MARKIES.

De bediende van meneer de Rozier loopt de papierfabriek binnen.

‘Ik kom een pakket brengen, is hier iemand?’ schreeuwt hij. Omdat hij geen antwoordt krijgt zoekt hij in de omgeving naar een huis.

‘Gelukkig,’ denkt de bediende: ‘een huis en de deur staat open.’ Hij loopt zo snel hij kan naar het huis en klopt op de deur.

‘Joe-hoe! Ik kom een pakket brengen!’

‘Hè?’ zegt Jos verbaast: ‘een pakket voor mij?’

‘Een pakket voor de heren Montgolfiers van meneer de Rozier.

Jos neemt het pakket aan en scheurt het grauwe papier los.

‘Wilt u mij vertellen waarom u ons deze prachtige kleding brengt?’

‘Ik weet het niet. Ik moest het pakket afleveren.’

‘Bedank meneer de Rozier en dank u wel dat u dit hier gebracht hebt.’

‘Tot ziens meneer Montgolfiers.’

‘Tot ziens meneer en bedank meneer de Rozier!’

Jos rent naar de kamer met de kleding.

‘Sjaak, Sjaak, je kunt jouw ogen niet geloven. Kijk eens wat er gebracht is? Laten wij het passen.’

Even later hebben zij de kleding aan en dat zit als gegoten.

‘Jij lijkt wel een edelman!’ lacht Sjaak.

‘En jij dan? Jij lijkt wel op een markies!’

Jos kijkt blij. ‘Wat zullen wij er mooi uit zien als wij met de koning gaan dineren. Geweldig, leuk!’

‘Bè, en dat heb jij aan mij te danken.’ klinkt het onder de tafel.

‘Kukeleku, ik heb ook geholpen!’ kukelt de haan.

‘Ja, kwak,’ snatert de eend: ‘en ik was er ook bij.’

‘Kom,’ lacht Jos: ‘we gaan de koning verrassen.’

Wij zullen hem een voorproefje moeten geven.

Hij moet onze ballon zien vliegen. Jullie moeten nog een keer de lucht in, daarna mogen jullie met jullie pootjes op de grond blijven.'

De haan kraait: 'kukeleku, mij deert het niet. Als het niet goed gaat, fladder ik weer naar beneden.'

De eend snatert: 'kwak, kwak, ik vlieg er dan ook uit.'

Maar de geit zegt: 'bè, ik vertrouw jullie werk volkomen. Het ging eerst goed, nu zal het ook wel goed komen.

Ik durf wel in jullie luchtballon.'

Sjaak ziet alles al voor zich: 'ik ben blij dat jullie nog een keertje in een ballon gaan. Goed, alle spullen die wij nodig hebben, laden wij in de kar.

Jos? Onze oude kleding moet ook mee, wij gaan metselen en er moet ook touw mee, linten en wat palen.

We bouwen met grote stenen een vuurpot midden in de tuin van de koning.

Misschien kan hij onze dieren morgen al zien vliegen.

'Laten wij dan maar gauw opschieten.' zegt Jos.

De mannen hebben het nu erg druk.

Zij beladen de kar overvol en het paard wordt er voor gespannen.

Maar het paard kan het gewicht niet aan. Het steigert boos.

Jos schrikt: 'dit kan niet, de stenen zijn te zwaar, kom maar arm paardje ga maar weer lekker naar de stal.

Wij moeten iets anders regelen.'

Hij trekt hem naar de stal en geeft hem een wortel.

'Wij kunnen toch een paar keer rijden?' reageert Sjaak.

‘Geit, wil jij alsjeblieft nog een keer naar de markies gaan?
Vraag hem wat wagens en sterke paarden.’
‘Bè, zoals jij wilt Jos. Eendje, ga jij mee?’
‘Ik wil ook mee!’ kukelt de haan.

De dieren gaan weer naar de markies en weer kloppen zij op zijn deur.

‘Welkom, kom binnen dieren!’ roept de bediende.

De dieren worden meteen naar de markies gebracht, die aan tafel zit.

De haan fladdert op de tafel en de geit ziet ook al het lekkers.

‘Afblijven!’ schreeuwt de markies: ‘jullie krijgen in de keuken wel iets! Ik duld geen beesten op mijn tafel!’

De dieren schrikken van de harde stem van de markies en doen een paar stapjes achteruit.

‘Wat komen jullie nu weer vragen? Jullie hebben toch wel iets te vragen hè? Wat willen jullie van mij? Iedereen bedelt hier!’

De geit durft van de schrik niets meer te vragen, daarom zegt de haan: ‘kukeleku, wij willen vijf grote wagens en span daar de sterkste paarden voor die u hebt.

De koning wil de ballon morgen zien vliegen.’

‘Tja,’ moppert de markies: ‘en dan wil hij dat ik erin stap, ik lijk wel gek.’ Misschien kan ik meneer de Rozier zo gek krijgen dat hij in mijn plaats gaat.

Dan kan hij meteen wat diamanten voor mij plukken.’

Hij rinkelt met een etensbel en onmiddellijk komen de bedienden zijn tafel afruimen.

‘Roep de stalmeester, laat hem onmiddellijk komen en geef deze beesten te vreten. Let er wel op dat jullie hen verse groenten geven, dat is gezond. Niets zoets, stop dat maar weg.’

Als de dieren gegeten en gedronken hebben huppelen zij opgewekt naar huis.

Zij zijn erg blij dat de markies wagens en paarden regelt.

Onderweg praten zij over hun lieve koningin die hen wel taart en zoetigheid te eten gaf.

HOOFDSTUK 4

DE KONINGIN LIJKT OP EEN LEKKER SCHUIMPJE.

Nog geen uur later staat de eerste wagen met koetsier, bespannen met twee paarden voor de fabriek.

Na nog geen kwartier, rijdt de wagen naar de paleistuin van de koning.

Als alle stenen, hout en palen met paarden en wagens zijn opgehaald, gaan Sjaak en Jos en hun dieren erachteraan met hun paard en wagen.

In hun wagen hebben zij de prachtige blauwe luchtballon die straks door hete lucht opgeblazen wordt.

Sjaak vindt het heel spannend om naar de koning te gaan, hij peinst: 'hoe zal de koning het vinden als onze ballon als een vogel door de lucht suist? Zal dit het begin zijn van luchtreizen? Het zal beslist sneller zijn dan mijn paard, die heeft al moeite met heuvels.'

In zijn gedachten ziet hij overal luchtballonnen en mensen die elkaar in het voorbijgaan begroeten.

'Bè, mekkert de geit plots en haalt Sjaak uit zijn dagdroom: 'waar denk jij aan Sjaak? Jij piekert toch niet hè?'

'Het is een spannende dag.' zegt Sjaak.

'Bè, vooral voor mij. Ik moet vliegen voor de koning.'

Alle wagens zijn uitgeladen als Sjaak en Jos in de paleistuin aankomen. Alle spullen liggen op het gras.

‘Wij gaan beginnen, onze vuurpot moet snel klaar zijn.’ maant Jos: ‘de palen moeten ook nog in de grond geslagen worden.’

‘Ja, ja, je staat er niet alleen voor. Ik help je wel.’ grinnikt Sjaak.

De mannen zijn uren aan het werk en worden erg moe.

Het liefst willen zij hun bouwwerk goed laten drogen maar de koning heeft haast, hij wil de ballon vandaag nog zien vliegen. Zijn lakeien zetten buiten eten neer zodat Jos en Sjaak door blijven werken.

Tegen de avond is de wind toegenomen en de lucht is asgrauw. Het is druilerig weer. Boven de vuurpot hangt de ballon die al deels gevuld is met hete lucht. De ballon is bijna klaar.

De koning kijkt toe maar de koningin maakt zich zorgen om haar mooie tuin. Zij ergert zich aan de vuurpot.

De dieren vindt zij zielig. Zij denkt dat die gekookt worden en hoopt dat de koning met zijn ballonnen onzin stopt.

Maar de geit mekkert: ‘bè, wij zijn het al gewend koningin, we vliegen graag! En tegen de haan zegt de geit: ‘kijk, de koningin ziet eruit als een lekker schuimpje, een heerlijke zoete taart.’

Haar geitenogen worden groot, zij mekkert onthutst: ‘bè, wij hebben nog geen taart gehad. Ik wil eruit, ik moet nog taart, bè!’ Zij maakt aanstalten om een grote sprong te maken.

‘Nee, niet springen!’ schreeuwt Jos: ‘wat is er!’

‘Bè, ik wil taart, ik wil een lekkere taart!’

'Ik heb geen taart!' schreeuwt Jos.
De geit springt heftig heen en weer in de ballon.
Daarom fladdert de haan van schrik uit de ballon en de eend vliegt op.
'Bè, ik wil eruit, ik moet nog taart hebben!' mekkert de geit boos.
Zij trapt wild met haar poten tegen de al ronde ballon.
Plots knapt die.
Er verschijnt een scheurtje in het met bijenwas bestreken papier dat almaar groter wordt.
Er ontsnapt hete lucht uit dat scheurtje.
'Sjaak! Laat de ballon opstijgen nu het nog kan. Vlug!' schreeuwt Jos: 'anders valt onze geit in de vuurpot! Laat de touwen los!'

Sjaak laat onmiddellijk de touwen vieren waardoor de ballon met een ruk omhoog stijgt, ver weg van de vuurpot.
De geit die erg geschrokken is, is nu bang dat de ballon met een hevige klap op de grond terecht zal komen.
Zij mekkert erg angstig.
Nu duurt haar ballonreis nog geen minuut.
De ballon komt omlaag en landt iets verderop in een struik.
Sjaak en Jos hollen op de geit af en dragen het geschrokken dier naar de koningin. Zij aait de geit en vraagt: 'heb jij je niet bezeert lief geitje? Mannen, breng het dier naar de eetzaal en laat hem wat taarten brengen.
Zij kietelt het dier onder zijn kop.
'Ach,' kirt zij: 'had dat schattige lieve geitje trek in een lekkere taart van zijn koninginnetje?'
De haan vindt dat hij ook recht heeft op taart en fladdert het paleis in. De eend waggelt erachteraan.

De koning kijkt naar de ballon, hij denkt dat die nog wel te repareren is.
'Ik vind,' zegt hij: 'dat jullie diertjes nooit meer jullie ballonnen mogen uittesten.
Als jullie ballon weer opstijgt moet de markies erin.'
'Ik, ik vrees dat deze ballon kapot is,' stamelt Jos: 'ik zal een nieuwe moeten maken. Het duurt een hele tijd voordat die klaar is. Het spijt mij Sire.'

‘Jammer, ik zal geduldig moeten wachten totdat de nieuwe ballon af is. Ook een koning moet kunnen wachten.’

‘Sire, moeten wij morgen de vuurpot afbreken? Of mag die blijven staan?’

‘Afbreken!’ roept de koningin maar de koning zegt: ‘die vuurpot is toch binnenkort nodig? Laat die dan maar even staan.’

Intussen heeft de geit zijn buik vol taart gegeten.

De haan kan ook geen taart meer zien en de eend is er ook misselijk van.

Zij vinden het tijd om naar huis te gaan, maar de koning heeft nog iets te zeggen.

‘Ik vond het vandaag zo spannend,’ zegt hij: ‘het is jammer dat jullie ballon stuk ging. Gelukkig is er niets ernstigs gebeurd.

Zorgen jullie dat de nieuwe ballon snel klaar is?

Dan geef ik een spetterend feest hier in de paleistuin.

Jullie zijn mijn eregasten en de markies natuurlijk ook.’

De geit verheugd zich weer op lekkere zoete taarten.

Jos en Sjaak hopen dat zij dan geld zullen verdienen want vandaag kregen zij niets.

Eenmaal thuis kruipen zij snel in bed, het is al erg laat.

De dieren rennen snel naar de warme schuur en dutten snel in.

Maar voor zij het beseffen schijnt de zon alweer en kraait de haan dat het tijd is om op te staan.

Jos geeuwt, hij rekt zich uit en slaat het dekbed van zich af.

Vanuit zijn raam ziet hij de papierfabriek, hij heeft geen zin om erheen te gaan.

Sjaak snijdt wat brood en doet het in een papieren zak.

Hij ergert zich aan zijn luie broer en roept: ‘kom Jos schiet op, wij hebben een heleboel werk te doen.

Wij moeten niet alleen een nieuwe grote ballon maken maar ook duizend kleintjes voor het spetterende feest.

Als wij naar het grote feest gaan, zullen wij veel geld verdienen.

Dan kunnen wij nieuwe kleding laten aanmeten.’

Jos lacht, hij kleedt zich snel aan.

HOOFDSTUK 5

DE MARKIES HEEFT PLATVOETEN.

De broers werken lange dagen aan de luchtballon.

De nieuwe ballon wordt veel groter, dit keer moeten er veel mensen in kunnen.

Sjaak doet zijn best om met goudverf het portret van zijn koning erop te schilderen en Jos schildert vogels.

Zij vinden dat dit de mooiste en de beste ballon is die ze ooit gemaakt hebben.

Zij verheugen zich op het feest en hopen stilletjes dat er een heleboel deftige mensen hun ballonnen willen kopen.

Maar het loopt heel anders.

Als zij met hun ballon in de paleistuin aankomen staan er maar een paar mensen.

‘Jammer,’ zucht Sjaak: ‘nu worden onze ballonnen nooit verkocht. Wie zal ooit weten dat wij de eersten zijn die kunnen vliegen? Weg rijkdom, weg roem.’

Maar hij houdt een glimlach om zijn mond als hij de koning groet.

‘Meneer Montgolfiers!’ roept de koning: ‘ik heb twee reizigers voor u. De markies ‘d Arlandes en meneer de Rozier gaan in de ballon.’

‘Ik wil hier blijven!’ jammert de markies: ‘ik heb last van platvoeten.’

De koning kijkt naar de deftige roze puntschoenen met hoge hakken van de markies.

‘Volgens mij draagt u ook geen gemakkelijke schoenen.

Wilt u een paar van mij?’

‘Nee nee, deze schoenen lopen heerlijk. Nee, ik heb pijn in mijn voeten doordat ik platvoeten heb.’ liegt de markies.

Hij geeft niet toe dat hij bang is om in de luchtballon te stappen.

‘Wilt u misschien in mijn plaats?’ vraagt hij de koning.

‘Mijn beste markies, u weet toch wel dat uw Koning niets mag gebeuren? Hij mag niet sterven omdat hij zijn land moet regeren.’

Hij kucht in zijn zakdoek en mompelt: ‘al heeft uw Koning daar erg veel moeite mee. Het is ook geen beste tijd.

Wij blijven met onze Koninklijke voeten op de grond. Wij kijken wel hoe hoog die ballon zal vliegen.'

'Zelfs koningen liegen,' denkt de markies: 'hij durft het zelf niet.'

'de Rozier!' roept de koning: 'klimt u eens snel in de luchtballon. De markies heeft pijn en kan u dus niet begeleiden.'

Nu is het meneer de Rozier die boos wordt, hij denkt: 'dus ik mag wel mijn leven wagen?'

De moed zakt hem in de schoenen maar toch klimt hij in de ballon omdat het de wens van de koning is.

Zijn hart klopt twee keer sneller.

De ballon stijgt snel op en al gauw lijkt meneer de Rozier een klein mannetje.

De ballon stijgt niet meer.

Tot zijn grote vreugde hangt de ballon stevig in de touwen die aan de palen vastzitten.

De ballon kan iets links of rechts maar hoger niet.
Meneer Rozier kijkt naar beneden, hij zwaait naar de koning en roept: 'zien jullie mij? Jullie lijken op mieren!'

Dan trekken Sjaak en Jos uit alle macht aan de touwen zodat de ballon almaar lager komt.

'Gelukkig,' denkt meneer de Rozier: 'nu mag ik eruit.'

'En? Hoe was het?' vraagt de koning aan meneer de Rozier als die met beide benen op de grond staat.

'In één woord, overweldigend!'

'Zag u de andere landen? En zag u ook het goud en de meisjes?' vraagt de koning.

'Ik zag u, u was heel erg klein.'

'Dus de ballon kwam niet hoog genoeg, jammer.' zegt de koning teleurgesteld.

'Heren,' roept hij naar Sjaak en Jos: 'de ballon moet zonder touwen de lucht in. Ik wil hem los zien vliegen, kan dat? Ik wil ook weten of de ballon nog hoger kan.'

Terwijl de koning een heleboel vragen stelt aan Jos en Sjaak, fluistert meneer de Rozier: 'ik kon niet bij die diamanten, markies. De volgende keer moet u echt mee.'

'Was het dan niet griezelig zo hoog in de lucht? U heeft toch hoogtevrees?'

'Gek genoeg vond ik het uitzicht adembenemend, ik had geen tijd om daaraan te denken. Ik wil toch nog een keertje in die ballon. Oei, wat was het spannend.

Tja, die diamanten schijnen erg hoog te groeien markies, met zijn tweeën kunnen wij ze sneller plukken.

'Tja daar zit wat in. Ik kan onmogelijk mijn bediende sturen. Stel je voor dat hij die diamanten voor zichzelf houdt.

Dan vis ik achter het net, zo gezegd.

Goed de Rozier, de volgende keer ga ik mee.'

De koning hoort de laatste zin van de markies, hij zegt: 'daar hou ik u aan 'd Arlandes. U moet wel andere schoenen aan.'

HOOFDSTUK 6 IN DE LUCHTBALLON.

Het is 21 november, er staat een ijskoude snijdende wind.

Het is geen prettig weer om te reizen, toch hangt de luchtballon boven de vuurpot.

De ballon is bijna klaar voor vertrek.

Meneer de Rozier is al in de ballon gestapt maar de markies is er nog niet.

‘Waar blijft de markies toch!’ moppert de koning ongeduldig: ‘die arme meneer de Rozier moet straks alleen door de lucht.’

Hij tuurt in de verte of hij een koets ziet naderen.

‘Zie ik dat goed? Meneer Montgolfiers? Ziet u ook dat stipje aan de horizon? Is dat de markies?’

‘Ik zie niets Sire, maar hij mag zich wel haasten want de ballon is bijna gereed.’

‘Moet ik soms weer alleen? Wat ongezellig!’ jammert meneer de Rozier groots en hij denkt: ‘waarom is de markies er nog niet? Heeft hij soms weer een smoes?’

Zijn mond trilt van de zenuwen en zijn benen trillen net zo hard mee. Hij is bang omdat de luchtballon door de lucht zal drijven als een wolk in het hemelblauw.

‘Zal de ballon wel blijven drijven of val ik straks uit de lucht?’ lijkt hij te denken.

Meneer de Rozier tuurt ook de omgeving af en roept opgelucht: ‘gelukkig, daar komt hij. Is hij nog op tijd?’

De markies stapt met een rood hoofd uit zijn koets en zegt tegen zijn bediende: ‘mijn tas, mijn tas, geef mij gauw mijn tas.’

‘U kunt in de ballon,’ zegt Jos en hij helpt de markies de ladder te bestijgen.’

‘Waarom hebt u een tas bij u? Wat zit erin?’ vraagt de koning belangstellend.

‘Uh, uh,’ de markies verzint snel een leugentje: ‘taart, ik heb een taart voor de beesten.’

‘U kunt uw tas ook hier laten staan,’ meent Jos: ‘dan hoeft u die niet mee te slepen.’

‘Nee, ik neem de taart mee.

Als wij ergens terechtkomen en daar verdwalen, hebben wij altijd nog iets te eten bij ons.’

‘Goed idee.’ zegt de koning: ‘daar zou ik zelf niet aan gedacht hebben.’

De ballon schudt heftig als de touwen worden losgemaakt.

Plotseling schiet de ballon omhoog, verder en verder de lucht in.

‘O grutten, o help!’ schrikt de markies: ‘o jee wat hoog!’

Hij houdt zich zo goed mogelijk vast.

‘Jeetje, daar gaan we.’ schreeuwt meneer de Rozier.

Wij vliegen markies, we vliegen als vogels.’

‘Ja, vreselijk, wat een ellende. Jij moet weten de Rozier, dat ik hartstikke bang ben.

Maar ik moest wel mee want ik wil die diamanten plukken.

De koning krijgt niets hoor je! Wij houden alles voor onszelf.’

Hij laat zijn lege tas zien.

Deze tas is straks boordevol glinsterende diamanten.

We zijn straks rijk Rozier, heerlijk toch?’

Meneer de Rozier knikt.

De markies zucht: ‘jammer dat ik hier geen diamanten zie, het is zeker te zwaar bewolkt.’

‘Misschien moeten wij nog hoger, die eend heeft vast en zeker boven de wolken gevlogen.’ zucht meneer de Rozier.

‘Tja, hoe geraken wij daar? Het is hier trouwens vreselijk koud. Hebt u geen last van de kou, meneer de Rozier?’

‘Ik heb het ook koud markies, ik ben blij als deze tocht achter de rug is.’

‘Zeg’, vraagt de markies: ‘kun je ook hierachter lopen?’

Kunnen wij rondom de ballon lopen?’

‘Ja.’ antwoordt meneer de Rozier kort.

‘Dan ga ik even een rondje in de ballon lopen want het is veel te koud om stil te staan.’

De markies loopt voorzichtig naar de achterkant van de ballon.

Hij wil net: “kijk daar zit een vogel!” roepen als hij ziet dat het een nogal bekende vogel is. Het is de haan van de Montgolfiers.

‘Wat doe jij hier beest? Zij missen jou vast.’

‘Kukeleku, ik moet u iets vertellen. Het is heel erg!’ jammert de haan.

‘Dat ik met een haan praat is al idioot, maar dat jij mij wat te vertellen hebt is nog gekker! Maar vertel op haan, wat voor een vreselijke dingen heb jij mij te vertellen.’

‘Kukeleku, ik heb gelogen. Wij hebben allemaal gelogen.

Wij hebben de koning wat wijs gemaakt.

Wij hebben opgescheept over onze eerste luchtreis.

Daardoor komt het dat nu iedereen denkt dat er landen zijn waar gouden zaden groeien. Dat daar de mooiste meisjes wonen en nog erger dat er diamanten in de lucht groeien.’

‘Wel alle tuinbonen!’ schrikt de markies.

‘Och kukeleku, ik heb zo’n spijt. Ik ben er verdrietig om.’

‘Dus ik ben hier voor niets ingegaan? Zeg, ben ik voor niets in deze rotballon gegaan? Ja ik had het kunnen weten!

Wat een ‘sufferd ben ik toch.

Kom hier lelijke soepkip! Ik maak soep van je!’ schreeuwt de markies.

De haan fladdert kakelend de ballon rond.

‘Help kukeleku, ik wil niet in de soep!’

‘Laat dat beest met rust!’ maant meneer de Rozier:

‘kom maar bij mij haan dan ben je veilig.

Als de markies jou iets wil aandoen, duw ik hem uit deze ballon.’

‘Puh!’ gromt de markies boos: ‘weet u wel meneer de Rozier dat hierboven helemaal geen diamanten groeien?

Die beesten hebben ons wat wijsgemaakt!

Wat hebben jullie dan wel gezien? Wat zag jij dan hierboven beest?’ De ogen van de markies flikkeren boosaardig.

De haan kruipt dicht tegen meneer de Rozier aan en kakelt:

‘kukeleku niets markies, alleen maar wolken en soms de sterren.’

Nu kijkt de markies omhoog.

‘Tja sterren glinsteren ook, die lijken op diamantjes. Meneer de

Rozier, ik merk dat ik mijn tas niet meer nodig heb, ik gooi dat onding naar beneden. Wat een afschuwelijke dag is dit en straks moet ik doen alsof dit een prachtige reis was.

Hoor jij dat haan, dan lieg ik ook.’

‘Hij liegt wel vaker,’ moppert meneer de Rozier: ‘hij had namelijk pijn in zijn platte voeten.’

‘Ha, ha, ha!’
lacht de
markies: ‘ik geef
het toe, ik heb
er spijt van. Ha,
ha, ha!’
Hij kijkt naar
beneden en
merkt op: ‘waar
zijn wij, wij zijn
wel ver van
huis, denk ik.’

Meneer de
Rozier kijkt ook.
‘Kijk, daar staat
het landhuis
van de
professor
Charles, dan
hebben wij er al
acht kilometer
op zitten.

Omdat de lucht
binnenin de

ballon afkoelt daalt de ballon langzaam naar omlaag, uiteindelijk komt die op de grond terecht vlakbij het landhuis.

De professor heeft de ballon zien dalen, hij komt hen met paarden tegemoet.

‘Wat fijn dat jullie veilig neergekomen zijn. Kom mee, eet met mij en daarna moet ik jullie iets moois laten zien.’

Als de mannen gegeten hebben, neemt de professor hen mee naar een bijhuis.

‘Kijk, zie daar!’ wijst de professor, dat hadden jullie niet gedacht hè?’

'Maar..., dat is een luchtballon!' reageert de markies.

'Dit is geen papieren ballon, nee, deze heb ik van zijde en rubber gemaakt. De binnenkant is van zijde en de buitenkant heb ik bestreken met een rubberlaag.

Deze ballon hoeft niet boven een vuurpot te hangen.

Ik laat jullie zien dat ik wat anders gebruik dan hete lucht.

Jullie moeten weten dat er waterstof in moet want dat is vele malen lichter dan lucht.

De ballon zal vanzelf opstijgen.

Ik maak het gas zelf want het is een gevaarlijk goedje, het kan ontploffen. Ach, ik heb ervoor geleerd.

En daar staat de mand die eronder moet hangen.

Er hangen gewichten aan, zandzakken om de luchtballon beneden te houden er kan ook een anker mee.

Als je omhoog wilt gooi je de zandzakken er gewoon af.

Ben ik niet fantastisch? Willen jullie mijn ballon ook uitproberen?'

'O grutten nee! Geen haar op mijn hoofd die daar aan denkt!' schrikt de markies.

'Een ballon die kan ontploffen?' zucht meneer de Rozier: 'daar durf ik 'helemaal niet in, misschien durft de haan.'

'Kukeleku!' De haan fladdert het bijhuis uit.

'U ziet het professor, zelfs de haan durft het niet.' glimlacht de markies: 'kom meneer de Rozier laten wij aan de professor vragen of wij een paard mogen lenen dan kunnen wij naar huis.'

'Natuurlijk, in de stal staan frisse paarden.' zegt de professor.

De mannen brengen eerst de haan thuis en vertellen aan Sjaak en Jos dat er een nieuw soort ballon bestaat die niet boven een vuurpot hoeft te hangen en niet van papier is.

Sjaak is teleurgesteld maar wel blij dat zijn ballon iets meer dan acht kilometer ver ging.

'Jammer,' zucht Jos: 'en ik dacht nog wel dat wij rijk zouden worden.'

'Ik wil,' zegt de markies: 'papier op elke muur van mijn huis.

Jullie moeten mooi donkerrood papier maken met gouden bladeren erop. Ik betaal jullie rijkelijk.'

HOOFDSTUK 7

DE HAAN VERTELT EEN NIEUW LEUGENTJE.

De haan zit op een hek en kijkt naar de geit die wat gras kauwt.
'Kukeleku, jij moet ook altijd eten hè? Heb jij geen trek meer in taart?'

'Bè, ja best wel, waar is het?' Zij laat meteen het gras uit haar bek vallen.

'Acht kilometer verderop.'

'Dat is te ver, dan word ik moe'

'Eend?'

'Ja, kwak?' De eend waggelt heel snel naar de haan.

'Zou jij nog een keertje lekker willen eten?'

'Kwak, ja! Gaan wij dan weer naar de koningin?'

'Kukeleku, nee eend, wij zijn bij professor Charles uitgenodigd. Hij heeft slagroomtaart met kersen beloofd en zoete schuimpjes en pudding met chocoladesaus. En speciaal voor de geit een appeltaart met rozijntjes.' liegt hij.

De geit likt haar bek af, zij ziet de mooiste taarten voor zich.

De haan gaat verder: 'hij heeft ook een ballon.

Het is een andere ballon.

Die ballon hoeft niet boven een vuurpot.

Gaan jullie mee? Morgen gaan wij ernaartoe.'

'Bè, tjonge wat leuk en spannend, bè, bè, bè!'

De geit is zo blij dat zij door de stal huppelt.

Acht kilometer is best wel een tijd wandelen, vooral voor de haan.

Het duurt dan ook niet erg lang voor hij begint te klagen.

'Neem plaats op mijn rug, jij ook eend.' zegt de geit:

'ik loop op vier poten maar jullie hebben er maar twee.'

'Ik kan vliegen.' zegt de eend.

'Ik niet, ik fladder,' jammert de haan: 'een klein stukje kan ik wel.'

'Niet zeuren wie iets wel of juist niet kunt. Ik draag jullie beiden.'

Eindelijk komt het landhuis van de professor in zicht.

'Bè, we zijn er, ik heb honger gekregen. Nu wil ik taart.'

De dieren rennen naar het huis en kloppen aan.

‘Wa blief?’ roept de professor verbaast als hij de dieren voor zijn deur ziet staan.

‘Bè, bè, taart, taart! Lekker taart met kersjes of een grote appeltaart!’

‘Ja, kwak, kwak!’

‘Ik heb nog een korst brood, mag dat ook?’ vraagt de professor: ach..., jullie zijn de dieren van de Montgolfiers!’

‘Bè, wij moeten hier toch een ballon uittesten?’

Nou bè, wij vragen geen geld, wij vragen taart en lekkere schuimpjes en ander zoetigheid.’

‘Jullie hoeven mijn ballon helemaal niet uit te testen. Nee hoor! Ik heb al deftige personen gevraagd om in mijn ballon plaats te nemen. Zij willen wat graag.

Veel mensen zullen mijn ballon willen zien.

Zijn jullie dat hele stuk hiernaartoe gelopen? Dan zullen jullie wel uit willen rusten. Ik laat mijn kokkin een taart maken, die krijgen jullie over een paar uur. Is het niet beter voor jullie om groenten of fruit te eten? Eten eenden geen insecten?

Volgens mij is zoetigheid slecht voor jullie, voor mij ook trouwens.

Nu ja, voor deze ene keer zal ik een kersentaart laten maken.

Daarna gaan jullie naar huis.’

Na die tijd hebben de dieren nooit meer een luchtballon uitgetest en hebben zij nooit meer zoetigheid gehad.

Einde.